

BUENOS AIRES

1978

Ve tmě opakovaně zažívala pocit, že se dusí. Přes tvář jí navlékli špinavou kápi a nedostávalo se jí vzduchu. Museli ji použít už dřív. Zdálo se jí, že cítí pach potu, lidských výměšků, kohosi, kdo už neměl sílu dál vzdorovat.

Tělo se obrátilo proti ní. Hořelo elektřinou, křičelo otevřenými ranami na chodidlech, bušilo v podbřišku, kde ji znovu ztýrali.

Pouštěli hudbu. Pokaždé stejnou hudbu.

You can dance, you can jive, having the time of your life...

V hluku z ventilačního zařízení zachytila vzdálené dunění vlaků a automobilový provoz, který zesílil, jen co noc přešla v den. Ranní zvuky ji děsily nejvíc. Dveře, které bouchaly v patrech pod ní, kroky vzhůru po schodišti na půdu, kde ležela. Čekání, až škvírou v dolním kraji kápě uvidí vysoké boty, a pak hudba, která se opět rozezní, tóny z ochraptělého kazetového magnetofonu, které mezi kamennými stěnami nabývaly na síle a při nichž si přála zemřít. Smrt si představovala jako jakýsi chladivý a bezedný poklid. Lesklou, černou vodu v lese, který už nikdy znovu neuvidí, smrt byla tichem. Za nocí, kdy samota uvnitř kápě byla kompaktní a ona jen tušila kolem sebe dech, myslela právě na to jezero. Bylo to zvláštní. Nebyla tam už tak dlouho. Nudilo ji. Nekonečné värmlandské lesy ji tehdy dusily, nyní si však usmyslela, že tam, pouze tam, by mohla zase dýchat.

Bolest nebrala konce. Nové dny nepřestávaly přicházet.

See that girl, watch that scene, diggin' the dancing queen...

Někdy slyšela odkudsi z dálky zpěv školních dětí a to bylo horší než křik a holínky, které tak tvrdě tepaly do kamenné podlahy. Na druhé straně probíhal život, o který jí připravili, a nikdo nevěděl, kam

zmizela. Začala slyšet hlasy, hlasy, které poznávala. Zmocňovalo se jí šílenství. Jediné, co viděla, byla podlaha a nohy a jejich holínky, když přišli blízko k ní. Kdyby se odvážila o něco zvednout hlavu, zachytila by spodní část trupu.

Právě vyvolali její číslo. Tolik ji to bolelo, když musela vstát. Vedli ji po schodech dolů, klopytala s řetězy kolem nohou, s kápi přes oči, takže viděla vždy jen jeden schod.

Kolem ní řinčení dalších řetězů, ještě jedno schodiště.

Musí se pokusit říct něco o holčičkách, že je máma, cožpak to nechá-pou? Rána obuškem do zátylku, a už se promluvit nepokoušela.

Sklepení. Už o té budově leccos věděla, stejně jako se naučila mno-hému o zlu, bolesti a pohrdání nicotným tvorem, jakým je ona sama. Na mysl jí vytanul bůh, ale ta, kterou předtím byla, by nikdy nepadla na kolena, aby se pomodlila.

Strčili do ní a ona upadla. Vlhké ruce ji držely za ruce a nohy, prsty jí vnikaly do ran. Řekli, že jí musí dát vakcínu.

Píchnutí do paže. A pak mlha. Jako ranní mlha nad jezerem Fry-ken, chtěla si představovat, chtěla myslet na jezero a poklid, ale začala se třást. Nechtěla zemřít. Údy se bránily nespravedlnosti smrti, žila tak krátce, ale už nebyla schopna se hýbat. Tělo na kamenné podlaze ochablo. Bolest odpula. Už necítila zlo. Pach moči v chřípí.

Hned vedle ní někdo zanaříkal a pak už neslyšela nic.

JAKOBSBERG

2014

Dvě ženy se natáčely před zrcadlem, snažily se najít ten nejlepší úhel. Levý nebo pravý profil, to byla otázka, hebká pleť, našpuhlené rty, které žadonily o polibek. Jedna z nich si otřela ze zubu trochu rtěnky a kradmo se po ní podívala. Charlie by se vsadila, že jen co odejde, okomentují její věk.

Můžete se natřásat, jak chcete, pomyslela si, ale co víte o milování? Cestou zpátky k baru zavrávala.

O životě nevíte nic, netušíte, jak může být těžký a ošklivý.

U baru mezitím kdosi v černém a třpytivém zaujal její místo.

„Promiňte, ale já jsem tady seděla,“ zakřičela, aby přehlušila hlasitou hudbu.

Dívka se zpola obrátila.

„A kdy jako?“

Charlie se vmáčkla vedle ní a úmyslně ji ze židle sestrčila. Cítila mužovo koleno na stehně a jeho rty u ucha.

„My dva tady budeme nejstarší,“ řekl. „Říkala jsi, že už jsi tu někdy byla?“

Charlie upila brčkem z třetího drinku a otočila se k tanečnímu parketu, vzdouval se a poskakoval, těžce jí pulzoval tělem.

Jo, pomyslela si, už jsem tu byla. Jsem tu celý život. Našla jsem lásku a zase o ni přišla. Jsem ještě pořád tady, protože hořím. Žiju.

„Nepůjdeme někam jinam?“ zakřičel.

Jeho přezdívka na internetu zněla *V celé své kráse*. Co vlastně říkal, že dělá? Buduje informační systémy? Nemysli si, že to půjde tak snadno, řekla si v duchu. Nemysli si, že jsem vděčná jen proto, že jsi o pár let mladší. Pokud tedy jsi.

Podívala se mu do očí, ale nic se nestalo, žádné kouzlo mezi nimi nebylo. Nemohl by jí pomoci. Byl by to ztracený večer.

Nebo taky ne. Pohledem putovala po lokálu. Muž, kterého si všimla už dřív, tam pořád ještě stál. U vchodu, s tváří skrytou ve tmě, stál sám, pátral mezi lidmi. Zavadil o ni pohledem právě ve chvíli, kdy mu světlo ozářilo obličej, a náhle to ucítila. Smích započal v podbřišku a projel jí celým tělem, které žhnulo a krev jí v něm kypěla.

V hlavě jí perlilo opojení. Odložila drink.

Pomaloučku se vydala k parketu a cítila pohledy mužů v zádech, nepřiznala je ale k sobě. Tančila sama, pokaždé tančila sama. Nikdy se nebála předvést a nehodlala s tím začít ani teď. Zvedla paže nad hlavu a pomaloučku se začala s hudbou pohupovat, vnímala rytmus, dunění basů, ujistila se, že ji muž u dveří stále ještě pozoruje, že popošel o něco blíž a nemůže z ní odtrhnout zrak, a ona zavřela oči a tančila a už nemyslela na to, jak se odtamtud zvládne dostat.

Nikdo, kdo ho tu noc viděl potulovat se po cestičkách v Jakobsbergu, nevěděl, kdo skutečně je. Lidé se odtamtud odstěhovali, vydali se za svými vysněnými cíly a někteří samozřejmě zesnuli, nastěhovali se noví lidé se svými proprietami.

Jmenovka se odstraní, tvář vymaže čas.

Rytíř zabočil do centra a viděl, že v neonovém nápisu nad biografem Falken přestala svítit písmena F a N. Prošel kolem oken zrušeného bistra *Domus*, kde nyní stojí pokladny řetězce Coop. Přivřel oči a kolem kulatého stolu uviděl své kamarády. Zahlédl život, jak se jevil tam zevnitř.

Věděl přesně, u kterého okna seděli, když tam spolu byli poprvé. Vybavil si vůni jejích vlasů, které jí padaly volně a nepoddajně do očí, i jak zaklonila hlavu, když ji rozesmál.

Mezi hranatými budovami centra dul ledový vítr, který nevěděl nic o jaru, jen rozvířil smetí a zmatené vzpomínky.

Nikdo samo sebou nechtěl provozovat bistro, kde lidé vysedávali půl dne nad jediným hrnkem kávy. Ani kooperace. Ne v současné situaci. Společnost se musí rozvíjet. Buďto kupředu, nebo také do pekel.

Kolem přešla hlučná parta mladíků. Kalhoty s rozkrokem u kolen a bundy s kapucemi. Mířili k sídlišti Söderhöjden. Rytíř se stáhl do uličky mezi obecní úřad a Angelův kiosek, aby se s nimi nepotkal. Posledním příměstským vlakem přijelo několik lidí, kteří ještě do pozdních hodin setrvali ve městě, vynořili se z tunelu a rozptýlili se po okolí. Před klubem *Rytíř Jakob* stál vyhazovač a kouřil.

Vtom ji uviděl. Nebo možná o něco později. Nejdřív z restaurace se smíchem vypadlo několik mladých dívek kolem dvaceti. Kamenným náměstím zaduněla diskotéková hudba a pak se dveře opět zavřely.

Rytíř Jakob. Ta restaurace tam byla odjakživa, nad tunelem. Ještě pořád cítil tu přitažlivost, přes všechny časy. Uvnitř teplo a zakouřeno, při pouhém pomyslení na sklenice pěnivého piva mu zacukalo v nohou. Chvění strun pod konečky prstů levé ruky v akordu C dur! Ve vzduchu se vznášelo blues a *teď poslouchejte, zahraju vám píseň o trpkém životě a báječné lásce...* Rytíř si sám pro sebe v kapse natáhl a ohnul prsty, ukazovák na struně B, první pražec, prostředníček na děčku, druhý pražec. Strunu A pod prsteníčkem, malíček na E a *waeng*, slyšel ho naprosto čistě, když udeřil do strun.

Pak se dveře *Rytíře Jakoba* opět otevřely. Byla to skutečně ona?

Tmavé vlasy jí ve větru poletovaly kolem hlavy, jak byla hezká. Bez rozmýšlení vystoupil pár kroků ze stínů a zvedl ruku na pozdrav.

„Ale ahoj,“ řekl. „Nazdárek, holčičko.“

Měla rozepnutou koženou bundu a látkové kecky, musela jí být zima.

„Jak je?“ zeptal se a třesoucí se rukou si uhladil vlasy dozadu. Dřív je často míval svázané do culíku. „Nevidíš, kdo jsem?“

Muž, který byl s Charlie, k němu dva kroky popošel. Díval se mu zpřímá do očí.

„Co chcete?“

Rytíř věděl, kdy je čas couvnout. Muž nebyl stejně vysoký jako on, ale podstatně rozložitější. Měl oholenou hlavu.

„Pojď, půjdeme,“ vybídla ho Charlie.

„Znáš ho?“ zeptal se muž.

Vlasy jí trochu zavlály, když zavrtěla hlavou.